

УДК 340.0

ПРЕДМЕТ, МЕТОД, СПОСОБИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ

Студент Г. Л. Амбруш гр. БП1-16

Наук. керівник к.н. з держ. упр. Н.В. Кулак

Київський національний університет технологій та дизайну

Правове регулювання — це здійснюване громадянським суспільством або державою за допомогою права та сукупності правових засобів упорядкування, охорона, розвиток та юридичне закріплення суспільних відносин. Темою правового регулювання цікавилось різні науковці, які розкривали це питання в своїх працях. Такими були П. М. Рабінович, А. Ф. Черданцев, Скакун О. Ф.

Так, Рабінович А.Ф. визначав, що всі державно-правові (юридичні) явища як певна єдність та цілісність становлять правову систему. Основна її частина використовується, насамперед, органами держави (а подекуди й іншими учасниками суспільного життя) для здійснення специфічного впливу на суспільні відносини. Він відображається поняттям правового регулювання.

Правове регулювання - це здійснюваний державою за допомогою всіх юридичних засобів владний вплив на суспільні відносини з метою їх упорядкування, закріплення, охорони і розвитку.[1]. А. Черданцев предметом правового регулювання вважав суспільні відносини. Вони проявляються в поведінці, діях, діяльності людей і ні в чому іншому проявлятися не можуть [2].

На сьогоднішній день, більшість держав, на жаль, не зовсім справляються із правовим регулюванням, що спричиняє певний безлад в суспільстві, а суспільство в свою чергу не хоче змінюватись і піддаватися новим правилам. Все це спричиняє замкнене коло у розвитку сучасного суспільства, яке не може вибратися із нього протягом тривалого часу. Головною проблемою з боку держави є дозвіл на не виконання деяких правил, певному соціальному прошарку населення, що обурює людей, які не належать до тієї групи. Ефективною дією з ліквідації цієї проблеми може бути наділення однаковими правами всього населення не лише на папері, але й на практиці.

Ознаки правового регулювання: 1) правове регулювання — різновид соціального регулювання; 2) за допомогою правового регулювання відносини між суб'єктами набувають певної правової форми, яка має споконвічно державно-владний характер, тобто в юридичних нормах держава вказує міру можливої та належної поведінки; 3) правове регулювання має конкретний характер, тому що завжди пов'язане з реальними відносинами; 4) правове регулювання має цілеспрямований характер - спрямоване на задоволення законних інтересів суб'єктів права; 5) правове регулювання здійснюється за допомогою правових засобів, які забезпечують його ефективність; 6) правове регулювання гарантує доведення норм права до їх виконання.

Отже, правове регулювання — це здійснюване громадянським суспільством або державою за допомогою права та сукупності правових засобів

упорядкування, охорона, розвиток та юридичне закріплення суспільних відносин. Воно виконує важливі функції у розвитку суспільних відносин, а саме: відновлювальну, регулятивну, виховну, охоронну, соціальну, політичну, культурну. Механізм правового регулювання — це узятя в єдності система правових засобів, способів і форм, за допомогою яких нормативність права переводиться в упорядкованість суспільних відносин, задовольняються інтереси суб'єктів права, встановлюється і забезпечується правопорядок («належне» у праві стає «сущим»).

Література:

1. Рабінович П. М. Основи загальної теорії права та держави. Видання 5-те, зі змінами. Навчальний посібник. — К.: Атіка. — 2001. — 176 с.
2. Черданцев А. Ф. Теория государства и права: Учебник для вузов. — М.: Юрайт, 2000. — 442 с.
3. Кулак Н.В. Актуальні питання правового статусу добровольчих формувань в Україні./ Н.В. Кулак // Часопис Київського університету права — 2016. — № 4.

УДК 340.0

ПОНЯТТЯ ТА ЗМІСТ КОДИФІКАЦІЙ ЯК ФОРМИ СИСТЕМАТИЗАЦІЇ ЗАКОНОДАВСТВА

Студент В. В. Безденежних гр. БП-1-16
Наук. керівник к.н. з держ. упр. Н.В. Кулак
Київський національний університет технологій та дизайну

Кожна країна накопичує достатню кількість нормативно-правових актів, що створюються різними правотворчими органами, мають неоднакову юридичну силу, поширюють свою дію на різних суб'єктів та різну територію. Таким чином логічним є що з часом виникають деякі неузгодженості та протиріччя між цими нормативно-правовими документами.

Вирішення цієї складної проблеми, що порушує оптимальні основи правового регулювання, полягає в систематизації законодавства [1].

Наукова література формулює систематизацію законодавства як діяльність, пов'язану з упорядкуванням і удосконаленням законодавчих та інших нормативно-правових актів, зведенням їх у єдину внутрішньо узгоджену систему [2]. Систематизації ліквідує суперечності між правовими нормами. Норми групуються за певними системними ознаками, зводяться в кодекси, зібрання законодавства й інші систематизовані акти [4]. Історія кодифікацій налічує біля чотирьох и тисячі років (починаючи з Кодексу Ур-Намму, складеного близько 2100 р. до н. е.). В основному кодифікаційна діяльність здійснювалась в світі з метою об'єднати в єдиному правовому документі всі чинні нормативні акти, а також змінити зміст норм, що містяться в них, тобто певною мірою впорядкувати діючу систему законодавства [5].